

Arrest

nr. 215 677 van 24 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Capucienenlaan 63
9300 AALST**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 augustus 2018 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam: A. (..)

Voornaam: N. (..)

Geboortedatum: 06.06.1985

Geboorteplaats: Casablanca

Nationaliteit: Marokko

Gekend in de gevangenis als : U., S. (..), geboren te Libië,

op 01/11/1990, onderdaan van Libië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 02/08/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1,4^o alinea van de Wet 15/12/1980: Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene is gekend onder een alias. Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 24/02/2018 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Op 22/06/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 1 jaar door de rechtbank van Antwerpen voor gewone diefstal, als mededader. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum.

Op 26/02/2018 heeft betrokkene een vragenlijst hoorplicht ontvangen. Tot op heden hebben we geen ingevulde versie teruggekregen. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij een broer in België te hebben. Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Bovendien het feit dat de broer van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij geen vrees in het kader van het artikel 3 EVRM heeft.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“11.1. Enig Middel

Schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet

Schending van de materiële motiveringsplicht

11.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst. Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

II. 1.2. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Art. 74/11 -T1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien

1 ° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar. indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt, omdat zij ten onrechte stelt dat verzoekende partij thans nog een bedreiging zou vormen voor de openbare orde.

Verzoekende partij betwist niet dat zij veroordeeld werd in op 22 juni 2018, maar heeft- haar gevangenisstraffen als het ware 'uitgezeten'.

11.1.3. Het is niet zo dat verzoekende partij thans nog gevangenisstraffen moet 'uitzitten'.

Verzoekende partij was een gevaar voor de openbare orde vooraleer zij haar gevangenisstraf opgelegd kreeg.

Verwerende partij heeft bij het opleggen van het inreisverbod kennelijk één van de basisprincipes van het strafrecht uit het oog verloren, met name de preventieve functie van een gevangenisstraf (cf. C. VAN DEN WYNGAERT, Strafrecht en Strafprocesrecht, 2009, Antwerpen, Maklu, p. 17):

"Bijzondere preventie

De bijzondere preventie slaat op het effect van de straf t.a.v. de delinquent op wie ze wordt toegepast: de straf zal aan de delinquent leren geen nieuwe misdrijven meer te plegen en zal zodoende een preventieve werking hebben. Negatief bekeken beperkt de bijzondere preventie zich in de zin tot de loutere incapacitatie van de delinquent.

Het doel hiervan is de maatschappij te beschermen, door het eenvoudige feit van de delinquent uit de maatschappij te verwijderen.

Positief gesteld impliceert deze zienswijze dat men de straf gaat aanwenden als een middel om hem terug in de maatschappij in te schakelen, m.n. de resocialisering."

11.1.4. Verzoekende partij stelt zich thans dan ook op het standpunt dat het feit dat zij haar straf heeft uitgezeten, nl. de tijd die de strafrechter nodig achtte om te voorkomen dat zij nieuwe inbreuken op de openbare orde te plegen, tevens impliceert dat zij thans geen gevaar voor de openbare orde meer vormt.

Bovendien heeft verzoekende partij verklaard familie te hebben in België, haar broer woont hier immers. Verwerende partij heeft ervoor gekozen een inreisverbod van 8(!) jaar op te leggen. Niets belette haar om een verbod van kortere duur op te leggen.

11.1.5 Bovendien, artikel 74/11, §1, vierde lid stelt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar opgelegd kan worden, indien een onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact (inreisverbod van 8 jaar!) meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de correcte specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij. De verzoekende partij doet in haar nota met opmerkingen alsof zij dit niet begrepen heeft. Nochtans komt het niet aan haar toe om de adequaatheid van de opgelegde strafmaat in twijfel te trekken. De correctionele rechter heeft immers bepaald welke straf er nodig is ten einde te vermijden dat de verzoekende partij nog langer een gevaar vormt voor de openbare orde.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met het feit dat verzoekende partij reeds meer dan 2 jaar in België verblijft, een hele vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en geen enkele band heeft met Marokko. Door haar zondermeer een inreisverbod van 8 jaar op te leggen, stelt verwerende partij verzoekende partij bloot aan onmenselijke en vernederende behandeling in Marokko.

In tegenstelling tot wat de nota met opmerkingen voorhoudt dreigt de verzoekende partij thans (in weerwil van het non bis in idem beginsel) tweemaal gestraft te worden: éénmaal door de correctionele rechter en een tweede maal door de verwerende partij die haar een bijzonder zwaar inreisverbod oplegt.

11.1.6. De thans bestreden beslissing houdt aldus een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden.

In die zin meent verzoekende partij dan ook dat het thans opgelegde inreisverbod artikel 74/11, §1, vierde lid VW en de materiële motiveringsverplichting schendt.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen in die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.3. Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.4. Verzoekende partij betoogt dat er ten onrechte wordt gesteld dat zij thans nog een bedreiging vormt voor de openbare orde. Zij betwist de gepleegde feiten niet maar wijst erop dat zij haar straf heeft uitgezeten en gelet op de preventieve functie daarvan zij thans niet meer kan aanzien worden als een gevaar voor de openbare orde. Zij meent ook dat er geen verplichting is om een inreisverbod op te leggen en dat niet gemotiveerd wordt waarom gekozen wordt voor een duurtijd van acht jaar.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geenszins ontkent dat zij op 22 juni 2018 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van één jaar door de rechtbank van Antwerpen wegens gewone diefstal als mededader. Het argument als zou zij thans haar straf hebben uitgezeten, ontnemt de verwerende partij evenwel niet de mogelijkheid om op basis van een eigen beoordeling van de feiten door de verzoekende partij gepleegd te concluderen dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Zo motiveert de verwerende partij dat gelet op het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van verzoekende partij er een ernstig, reëel en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde. Verzoekende partij brengt niks in concreto in tegen deze beoordeling maar lijkt er enkel van uit te gaan dat – aangezien zij haar straf voor de gepleegde feiten zou uitgezeten hebben – er geen recidivegevaar meer is. Zij kan hierin evenwel niet gevolgd worden. Zij overtuigt geenszins met haar theoretisch betoog dat, eenmaal men aan een straf is onderworpen geweest dit ook noodzakelijkerwijze inhoudt dat men naar de toekomst toe geen strafbare feiten meer zal plegen. Geenszins kan aangenomen worden dat het uitboeten van een straf steeds noodzakelijkerwijze inhoudt dat elk recidivegevaar geweken is. Zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij aangegeven waarom zij meent dat verzoekende partij door haar gedrag nog steeds kan gezien worden als een gevaar voor de openbare orde. Het is geenszins kennelijk onredelijk, evenmin toont de verzoekende partij dit aan, om vast te stellen dat – wanneer criminele feiten met een winstoogmerk gepleegd worden – het winstgevend karakter van deze feiten doet besluiten dat verzoekende partij ook nog naar de toekomst toe zich hierdoor kan laten verleiden om nieuwe feiten te plegen.

2.6. In tegenstelling voorts tot wat verzoekende partij voorhoudt wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom voor een inreisverbod met een duurtijd van acht jaar wordt gekozen. Zo wordt een overzicht gegeven van de feitelijke omstandigheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken, waaronder de door haar gepleegde strafbare feiten, de opgelopen veroordeling, haar illegaal verblijf in België, het gegeven dat zij ondermeer geen beschermenswaardige relatie aantoonde met haar broer en dat zij geen vrees koestert in het kader van artikel 3 EVRM. De verwerende partij besluit daarbij dat: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”* Zoals uit voorgaande blijkt werd wel degelijk rekening gehouden met het feit dat zij een broer in België heeft. Verzoekende partij kan geenszins overtuigen dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar zaak.

Daarnaast wijst de Raad erop dat er geen enkele bepaling de verwerende partij verplicht te motiveren waarom zij niet voor een kortere duur kiest.

2.7. Verzoekende partij betoogt voorts dat zij al twee jaar in België verblijft, een ganse vrienden- en kennissenkring hier heeft en geen enkele band meer heeft met Marokko. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat een eerste spoor van verzoekende partij op het Belgische grondgebied haar aantreffen betreft op 24 februari 2018 door de politie van Antwerpen. Tijdens deze interventie bedient de verzoekende partij zich van een alias en verklaart zij sinds een maand in België te zijn. Verzoekende partij legt geen enkel concreet stuk voor waaruit de waarachtigheid van haar thans geuite beweringen dat zij al twee jaar in België zou verblijven blijkt. Evenmin toont zij op enige concrete wijze aan dat zij in België over een vrienden- en kennissenkring zou beschikken of dat zij geen enkele band meer heeft met Marokko. Het blijft bij gratuite beweringen die bovendien worden tegengesproken door de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat zij pas sinds februari 2018 in België verblijft, mogelijks een maand eerder. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij in Marokko dreigt onderworpen te worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

2.8. Waar verzoekende partij tenslotte nog meent dat zij tweemaal gestraft wordt voor dezelfde feiten in weerwil van het non bis in idem beginsel, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen strafsanctie is, maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolging. Het adagium "non bis in idem", dat onder andere vervat zit in artikel 4 van het zevende protocol bij het EVRM en artikel 14.7 van het BUPO, belet niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde

worden opgelegd voor dezelfde feiten (RvS 7 december 2006, nr. 165.665). Een schending van het “non bis in idem”-beginsel wordt niet aangetoond.

2.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER